εκδήλωση - συζήτηση

ο ελληνικός μιλιταρισμός στην εποχή του Συριζα

στα πλαίσια της

Μεσογειακής/Βαλκανικής Αναρχικής Συνάντησης

Αθήνα-Θεσσαλονίκη-Χανιά, 9-18/10/2015

ΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ

ΟΛΙΚΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Η εισήγηση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο 5ο Αντιμιλιταριστικό Διήμερο που οργάνωσε το Ξυπόλυτο Τάγμα στις 4&5 Σεπτεμβρίου 2015 στα Γιάννινα. Εμπλουτίστηκε μετά την εκδήλωση και καλύπτει την περίοδο έως και τις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Είναι γεγονός ότι το ζήτημα της εναντίωσης στο μιλιταρισμό δεν κατέχει αυτό που θα ονομάζαμε κεντρική θέση στην ατζέντα του ανταγωνιστικού κινήματος και των δομών του. Αυτό ισχύει στην Ελλάδα εδώ και πάρα πολλά χρόνια, πόσο μάλλον στην παρούσα συγκυρία. Το σύνολο των κοινωνικών και ταξικών αγώνων έχουν εμφανώς υποχωρήσει, αφού οι ποικίλες αγωνιστικές εξάρσεις της τελευταίας περιόδου άφησαν μεν μια πολύτιμη παρακαταθήκη, αλλά δεν κατάφεραν να υπερβούν εσωτερικά και εξωτερικά όρια και να βάλουν κάποιο φρένο στην ολοένα και εντονότερη υποτίμηση μας. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση συνεχίζει να επελαύνει πάνω μας δυσχεραίνοντας τις ζωές μας, την θέση μας στον κοινωνικό ανταγωνισμό και τις δυνατότητες αντικαπιταλιστικής συλλογικής σκέψης και δράσης.

Βέβαια, ακριβώς σε μια τέτοια κρίσιμη περίοδο, όταν ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός μετατρέπει τον πόλεμο σε ολοένα και λιγότερο μακρινή πραγματικότητα, που μπορούμε απλά να χώσουμε κάτω από το χαλί, ο αντιμιλιταρισμός θα όφειλε να μας απασχολεί πολύ πιο σοβαρά και στοχευμένα. Λέμε στοχευμένα γιατί τα μεγάλα εύκολα λόγια, π.χ. κατά του ΝΑΤΟ και των "φονιάδων των λαών", το μόνο που τελικά κατάφεραν ήταν να εξασφαλίσουν άλλοθι αγωνιστικότητας και "αντιιμπεριαλισμού" στους φορείς τους και να επισκιάσουν την πραγματικότητα του μιλιταρισμού, όπως αυτός έχει υφανθεί εδώ και τώρα, δίπλα μας, στην περιοχή που ζούμε και από το κράτος το "δικό μας". Υπάρχει μια γενική τάση, κατά τον ίδιο τρόπο που ο φασισμός, ο εθνικισμός και ο ρατσισμός θεωρούνται υπερβολικές παρεκκλίσεις και στοιχεία ορισμένων μόνο εποχών και κρατών, όπως η Γερμανία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έτσι και ο μιλιταρισμός φαίνεται πως νοείται σαν ένα φαινόμενο το οποίο παρατηρείται μόνο σε μακρινά δικτατορικά καθεστώτα, όπου οι ηγέτες φοράνε χακί και τα τανκς είναι στους δρόμους ή και στις χούντες/παρενθέσεις της νεοελληνικής ιστορίας. Σε κάθε περίπτωση η διερεύνηση του μιλιταρισμού, όχι στην Β. Κορέα ή στη Χούντα του 1967, αλλά το 2015 στην Ελλάδα του Συριζα, σίγουρα δεν πρέπει να φαίνεται και το πιο καυτό και εύστοχο θέμα, παρόλο που η Ρόζα Λούξεμποργκ σημείωνε πριν περίπου 100 χρόνια πως "Ο μιλιταρισμός είναι και στις δυο μορφές του -τόσο ως πόλεμος όσο και ως ένοπλη ειρήνη- παιδί του καπιταλισμού". Ελπίζουμε όμως, μέσα από τέτοιες προσπάθειες, να γίνει ξεκάθαρη η γενετική σχέση μιλιταρισμού-κράτους.

Σε αυτή την πραγματικότητα, λοιπόν, ο ελληνικός στρατός, η εθνική άμυνα και τα λεγόμενα εθνικά θέματα, φαίνεται να περικλείονται από μια αόρατη προστατευτική γυάλα που κανείς δεν τολμά ή δε θέλει να ραγίσει. Ακόμα και μετά το τέλος του περίφημου δικομματισμού με την μακροχρόνια εναλλαγή στην κυβέρνηση "των ίδιων και των ίδιων", ακόμα και με "πρώτη φορά αριστερά" και τους "παλιούς πολιτικούς" παραμερισμένους, ο πυρήνας του κράτους συνεχίζει μια χαρά τη δουλειά του. Εδώ, βέβαια, δεν υπάρχει καμία ουσιαστική αντίφαση, παρά μόνο για όσους δε γνωρίζουν ή παραγνωρίζουν την αδιάρρηκτη σχέση μιλιταρισμού και εξουσίας, αλλά και με την εκάστοτε κυβέρνηση που καλείται κάθε φορά να διαχειριστεί την ταξική κυριαρχία.

Ο Συριζα, παράλληλα με το να σχεδιάζει την συνεργασία με τους ΑΝΕΛ ως τον τέλειο σύμμαχο που θα γεμίσει τα κενά του, κατάφερε να εκμεταλλευτεί με διάφορους τρόπους τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου (ιδιαίτερα τις πλατείες των "αγανακτισμένων"), μιλώντας τη γλώσσα των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, εμποτισμένη με αρκετό αντιμνημονιακό πατριωτισμό αλλά και παράλληλα εκτρέποντας/αμβλύνοντας τα πιο ριζοσπαστικά ταξικά χαρακτηριστικά τους σε πιο ακίνδυνα ζητήματα "'δημοκρατίας, προόδου και πολιτισμού". Έτσι, όχι μόνο αφομοίωσε τις αντιστάσεις στις οποίες λιγότερο ή περισσότερο συμμετείχε, αλλά κεφαλαιοποίησε επικοινωνιακά ακόμα και κινήματα τα οποία τα στελέχη του δεν κατάφεραν να αγγίξουν ποτέ τους, πατώντας στις εσωτερικές τους αντιφάσεις και εμφανιζόμενος σαν μια ρεαλιστική εκπροσώπηση όλης αυτής της δυναμικής των πρόσφατων κοινωνικών αναταράξεων. Με αυτόν τον τρόπο, πέρα από την στήριξη κομματιών του κεφαλαίου, αλλά και των μικροαστών-μικροαφεντικών, δεν είναι τόσο περίεργο που εξασφάλισε παράλληλα και την ψήφο ανέργων, χαμηλόμισθων εργατών και ανθρώπων που, βλέποντας ότι το πέρασμα από τον καναπέ στον δρόμο δεν είχε το άμεσο αποτέλεσμα που μπορεί να πίστεψαν, εναπόθεσαν με όρους ανάθεσης τις ελπίδες τους, για κάτι έστω και λίγο καλύτερο, σε έναν κομματικό μηχανισμό που τους υποσχέθηκε άλλωστε τόσο πολλά και φυσικά αντιθετικά πράγματα μεταξύ τους.

Εδώ πρέπει να ανοίξουμε μια παρένθεση. Ένα σημαντικό στοιχείο ανάμεσα στους παράγοντες που

οδήγησαν το Συριζα να φουσκώσει και να αναδυθεί στην εξουσία δεν ήταν μόνο η ελπίδα του "λαού" για καλύτερες συνθήκες. Ήταν και η ελπίδα των αστών για κοινωνική συναίνεση. Έχει ειπωθεί πολλές φορές ότι στην "τέχνη" της διακυβέρνησης ανθρώπου από άνθρωπο, το μαστίγιο πρέπει πάντα να συνοδεύεται από το καρότο. Ενώ λοιπόν ο "δικομματισμός" πετύχαινε στο βασικό σκοπό της υποτίμησης της εργατικής μας δύναμης, το έκανε χωρίς επαρκή κοινωνική νομιμοποίηση. Η ελπίδα για την συνέχιση της εκμετάλλευσης σε πιο στέρεο έδαφος ήρθε με μια ανανεωμένη κυβερνητική συνταγή, όπου η συνέχιση της αναδιάρθρωσης, των μέτρων και των μνημονίων δε θα γίνεται μόνο με ΜΑΤ, σφαίρες, αποσταθεροποίηση, δακρυγόνα, κάγκελα έξω από την βουλή και κόσμο στους δρόμους, αλλά με διευρυμένη κοινωνική συναίνεση.

Οι προεκλογικές εξαγγελίες περιελάμβαναν πάρα πολλά και σημαντικά όπως έξοδο από τα μνημόνια, επαναπροσλήψεις, αυξήσεις μισθών και μια ονειρική γενιά των 751 ευρώ, ικανοποίηση αιτημάτων και δικαίωση κινημάτων όπως στις Σκουρίες ενάντια στα μεταλλεία χρυσού. Αυτά είναι επαρκείς αφορμές για όσους ήθελαν να τα πιστέψουν, ώστε να εκτοξεύουν πλέον μετεκλογικά κατηγορίες για προδοσίες, κωλοτούμπες και ψεύτικες υποσχέσεις. Όμως για όλους τους υπόλοιπους υπάρχουν και άλλα τόσα και περισσότερα στα οποία ο Συριζα παρέμεινε υποδειγματικά πιστός και συνεπής, μιλώντας για τη σταθερότητα και την ανανέωση του δημοκρατικού κοινοβουλευτικού συστήματος, την ευρωπαϊκή και αναπτυξιακή πορεία της Ελλάδας, την ανακούφιση των μικροεπιχειρήσεων, την εξασφάλιση οτι η αγορά δεν θα σοκαριστεί από τις μισθολογικές αλλαγές κλπ.

20/10/2014 ο μελλοντικός πρωθυπουργός στο Πεντάγωνο

Ειδικότερα όμως για εμάς, που ως αντιμιλιταριστές δεν νοιώθουμε καθόλου απατημένοι, η δήλωση του Τσίπρα στις 20/10/2014 από το Πεντάγωνο οτι "το κράτος θα έχει συνέχεια", αφότου συναντήθηκε με τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ Κωσταράκο και τον επίτιμο αρχηγό ΓΕΣ Φραγκούλη, ήταν απλά μια τρανταχτή και υπερβολικά συμβολική απόδειξη κι όχι η στιγμή που "μας άνοιξε τα μάτια" για τον πραγματικό ρόλο της μελλοντικής συγκυβέρνησης. Εδώ και πολλά χρόνια, η συμμετοχή μελών του Συριζα στο κίνημα των αντιρρησιών συνείδησης αποπροσανατόλισε πολλούς οι οποίοι πίστεψαν ότι τα πράγματα θα αλλάξουν, έστω και στο επίπεδο των διώξεων και της καταστολής. Ο Συριζα, όμως, ανέκαθεν διατηρούσε μια εσκεμμένα θολή στάση γενικότερα για τα ζητήματα του στρατού και της εθνικής άμυνας, μιλώντας για "εκδημοκρατισμό και διαφάνεια". Ειδικότερα για τη θητεία και την αντιμετώπιση των αρνητών, επικράτησε προεκλογικά μια εκκωφαντική σιωπή. Μέσα σε 3 χρόνια υπήρξε μια και μόνο αριθμητική διαφοροποίηση: αν το 2012[1] -ως αντιπολίτευση- απαιτούνταν 5 βουλευτές για να ψελλιστεί μια ερώτηση ώστε να προσαρμόζεται το πρόστιμο των 6000 ευρώ αναλογικά με την οικονομική κατάσταση του ανυπότακτου και τη διάρκεια της ανυποταξίας του, το 2015[2] -ως κυβέρνηση πλέον- την ερώτηση μπορούσαν να την καταθέτουν 46 βουλευτές. Ούτε κατάργηση, ούτε καλύτερη εναλλακτική θητεία, ούτε λέξη για τον παραλογισμό του χαρακτηρισμού της ανυποταξίας ως διαρκούς αδικήματος, ούτε μια ελάχιστη ένδειξη ανησυχίας για τις καταδίκες και τις διώξεις των ίδιων του των μελών και οπαδών... Από την άλλη, βέβαια, υπήρξε αρκετή ανησυχία και αγωνία για το κλείσιμο των στρατοπέδων σε Άρτα, Κόνιτσα, Φιλιάτες, αν θέλουμε -ενδεικτικά- να θυμηθούμε την σχετική δήλωση-αντίδραση της Όλγας Γεροβασίλη στις 19/07/13[3] ή παλαιότερα για το υπό σκέψη κλείσιμο του μοναδικού στην Ήπειρο Κέντρου Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων στην Άρτα, με ερώτηση που υπογραφόταν από τους 3 Ηπειρώτες βουλευτές του Συριζα Γεροβασίλη (Άρτα), Μαντάς (Ιωάννινα), Μπάρκας (Πρέβεζα), στις 28/09/12[4].

Να σημειώσουμε εδώ ότι όταν συμφωνούμε και εμείς πως το κράτος έχει συνέχεια, δε σημαίνει ακριβώς οτι μετά την ανάληψη της διαχείρισης από τη συμμαχία Συριζα-ΑΝΕΛ δεν έχει αλλάξει τίποτα. Κάτι τέτοιο θα μας είχε απαλλάξει από την ανάγκη επανεξέτασης και ανάγνωσης της συγκυρίας, άρα και από τον επανακαθορισμό των στοχεύσεων μας. Μόνο και μόνο, για παράδειγμα, ότι οι κρατικές στρατηγικές μπορούν και συνεχίζουν με πολύ περισσότερη κοινωνική ανοχή είναι

1. https://left.gr/news/syrizaekm-na-anatheorithei-koinonika-adiko-prostimo-ton-6000-eyro-se-anypotaktoys
2. https://left.gr/news/drastiki-meiosi-toy-exofrenikoy-prostimoy-6000-eyro-gia-toys-anypotaktoys-zitane-voyleytes-toy
3. http://syrizaartas.blogspot.gr/2013/06/blog-post_9768.html
4. http://syriza-artas.blogspot.gr/2012/10/blog-post_9890.html

μια σημαντική και άκρως ανησυχητική εξέλιξη. Ο μιλιταρισμός, λοιπόν, είναι ένα από τα πεδία όπου αυτή η συνέχεια φαίνεται παραπάνω από ξεκάθαρα τόσο σε επίπεδο εθνικών εξωτερικών στρατηγικών, όσο στο επίπεδο της καταστολής των αντιμιλιταριστών.

Στόχος της συγκεκριμένης προσπάθειας είναι να καταδείξουμε τις σχέσεις του επεκταστισμού με το μιλιταρισμό και ακόμα πιο πίσω με την εθνική ενότητα. Θεωρούμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την επίτευξη των επεκτατικών σχεδίων των ελληνικών αφεντικών (εν προκειμένω δια θαλάσσης με όχημα την ΑΟΖ) είναι η επιτυχής έκβαση των μιλιταριστικών προετοιμασιών τόσο στο εξωτερικό, όσο και στο εσωτερικό. Οι οποίες με τη σειρά τους χρειάζονται τη στέρεη βάση της εθνικής ενότητας, ως το πεδίο όπου τα αντιτιθέμενα συμφέροντα του ταξικού και κοινωνικού ανταγωνισμού θα συνθλίβονται, θα χωνεύονται, θα ομογενοποιούνται και θα αναδύονται ως εθνικό συμφέρον, ως χρέος προς την πατρίδα. Χρέος που απαιτεί το αίμα μας για να σβηστεί.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ

"Ο νόμος της διπλωματίας εξάλλου, σύμφωνα με τον οποίο δεν υπάρχουν αιώνιοι φίλοι και εχθροί, αλλά αιώνια συμφέροντα, είναι αμείλικτος"
Σταύρος Τζίμας, Καθημερινή, 24/07/15, "Το «χαρτί» του Κοσόβου"

Είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι το επίκεντρο των ελληνικών γεωστρατηγικών συμφερόντων βρίσκεται -αυτή την περίοδο- στην Ανατολική Μεσόγειο[1]. Η ενδυνάμωση της συμμαχίας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου αποτελεί πρώτη προτεραιότητα των ελληνικών επιτελείων. Το ελληνικό κράτος διενεργεί κοινές ασκήσεις με Ισραήλ και Κύπρο, χτίζοντας μια δυνατή συμμαχία για τα συμφέροντα του κεφαλαίου στην Ανατολική Μεσόγειο. Καθόλου τυχαία δε θα πρέπει να θεωρηθεί η αποχή της Ελλάδας από την ψηφοφορία στον ΟΗΕ (10/09/15) σχετικά με την ανάρτηση της παλαιστινιακής σημαίας έξω από τα γραφεία του οργανισμού. Χαρακτηριστικά, συνεχίζεται η μεγάλη ετήσια πολυεθνική ναυτική άσκηση, με την κωδική ονομασία «Noble Dina», με τη συμμετοχή δυνάμεων του Πολεμικού Ναυτικού της Ελλάδας, του Ισραήλ και των ΗΠΑ , στην οποία η Ελλάδα έχει πάρει από το 2012 τη θέση της Τουρκίας. Η φετινή άσκηση ξεκίνησε από τη βάση της Σούδας στις 29/04/15[2]. Κατά μια διαβολική σύμπτωση, την ίδια ακριβώς μέρα, συναντιότανε -για πρώτη φορά- ο Α. Τσίπρας με το δικτάτορα της Αιγύπτου Αλ Σίσι, σε κυπριακό έδαφος με οικοδεσπότη τον πρόεδρο της Κύπρου Αναστασιάδη. Ακολούθησε συνάντηση στα αιγυπτιακά εδάφη στα εγκαίνια της νέας διώρυγας του Σουέζ στις 6/08/15. Λίγο πριν, σε μια ακόμα πιο διαβολική σύμπτωση, ανήμερα 21ης Απριλίου ο ΥπΕθΑ Π. Καμμένος κάνει μια στάση στη Κάιρο για να συνάψει συμφωνία σε θέματα άμυνας[3], η οποία προβλέπει -μεταξύ άλλων- την πώληση 100 μεταχειρισμένων αρμάτων μάχης στην Αίγυπτο[4]. Ως αντιπολίτευση, ο Α. Τσίπρας εξαπέλυε μύδρους κατά του Α. Σαμαρά, όταν ο τελευταίος συναντήθηκε με τον Αλ Σίσι, επικαλούμενος τους νεκρούς Αιγύπτιους επαναστάτες που δολοφονούνται ή φυλακίζονται από το στρατιωτικό καθεστώς.

08/11/2014 ο Αντώνης & ο δικτάτορας

21/04/2015 ο Πάνος & ο δικτάτορας

29/04/2015 ο Αριστερός & ο δικτάτορας

Ο στρατός συνεχίζει τις αποστολές εκτός συνόρων προνοώντας για τη θέση της Ελλάδας στους διάφορους επεκτατικούς σχεδιασμούς. Σε αυτή την κατεύθυνση η Ελλάδα συμμετείχε στην ετήσια νατοϊκή ναυτική άσκηση Sea Breeze 2015 που οργάνωσαν οι ΗΠΑ και η Ουκρανία στη Μαύρη Θάλασσα, στα πλαίσια του ανταγωνισμού με τη Ρωσία[5]. Οι προσπάθειες για γεωστρατηγική αναβάθμιση -προς κάθε κατεύθυνση- μέσω αγωγών φυσικού αερίου ή κατοχύρωσης ΑΟΖ συνεχίζονται. Στις 19 Ιουνίου τα μέσα ενημέρωσης ανέφεραν πως υπεγράφη προκαταρκτική συμφωνία μεταξύ Μόσχας και Αθήνας για τη διέλευση αγωγού μεταφοράς ρωσικού φυσικού αερίου μέσα από το ελληνικό έδαφος, ο οποίος εκτιμάται πως θα είναι έτοιμος το 2019[6]. Η θέση της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ ισχυροποιείται, σχεδιάζοντας και νέες βάσεις για το μέλλον. Κατά τη συνάντηση του υπουργού Εθνικής Άμυνας Πάνου Καμμένου με την υφυπουργό Άμυνας των ΗΠΑ Κριστίν Γουόρμουθ στο αμερικανικό Πεντάγωνο, στις 21/05/15, συζητήθηκε η ελληνική πρόταση για βάση στην Κάρπαθο. Αξίζει να σημειωθεί πως μέσα σε όλη τη φιλολογία περί εξόδου του ελληνικού καπιταλισμού από την ευρωζώνη, ουδέποτε τέθηκε ζήτημα εξόδου της χώρας από το ΝΑΤΟ, με

1. δες σχετικά το βιβλίο "Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου", Autonome Antifa, 2015
2. http://navaltoday.com/2015/05/18/us-greece-and-israel-wrap-up-exercise-noble-dina/
3. http://www.tovima.gr/politics/article/?aid=696684
4. Κυριακάτικη Δημοκρατία, 26/07/15, "Πωλούνται F-16, φρεγάτα, τεθωρακισμένα!"
5..http://www.mc.nato.int/PressReleases/Pages/NATO-Naval-Forces-Began-Operations-in-the-Black-Sea.aspx
6. http://www.huffingtonpost.gr/2015/06/19/oikonomia-politiki-russia-ellada-agogos-fysikou-aeriou_n_7618954.html

αποτέλεσμα ο γγ της Συμμαχίας Στόλτενμπεργκ να δηλώνει για τους αξιωματούχους της πρώτη φορά αριστερο-ακροδεξιάς κυβέρνησης: "πάντα διατρανώνουν την αφοσίωσή τους στο ΝΑΤΟ και εγώ το χαιρετίζω αυτό"[7]. Στην ίδια ακριβώς δήλωση υπενθύμισε πως η Ελλάδα δεν πρέπει να μειώσει τις στρατιωτικές της δαπάνες. Να σημειωθεί πως η λεγόμενη "πιο αριστερή" κυβέρνηση της ΕΕ διατηρεί τεράστιες αναλογικά στρατιωτικές δαπάνες οι οποίες το 2014 ανήλθαν σε 2,2% του ΑΕΠ, ποσοστό που μεταξύ των χωρών του ΝΑΤΟ υποσκελίζεται μόνο από τις ΗΠΑ.

Από κοντά και οι προσπάθειες για ανασυγκρότηση της ελληνικής βιομηχανίας όπλων. Στις 22/02/15 ο ιστότοπος defencenet.gr μας ανακοινώνει την πρώτη μεγάλη επιτυχία του Υπουργείου Άμυνας στον τομέα της αναζωογόνησης της ΕΑΒ. Στο περιθώριο της στρατιωτικής έκθεσης IDEX 2015 στο Αμπου Ντάμπι ο Π. Καμμένος έκλεισε συμφωνία 100 εκ. ευρώ ανά έτος για την επισκευή και συντήρηση των αεροσκαφών Mirage των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων στα υπόστεγα της Τανάγρας[8]. Ο αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Άμυνας, Κώστας Ήσυχος, κατά την επίσκεψη του στην παραμεθόριο περιοχή του Πωγώνιου στις 8/05/15, συνάντησε στο Κεφαλόβρυσο το διευθυντή της Μεταλλουργικής Βιομηχανίας Ηπείρου Γιώργο Αδάμο, όπου υποσχέθηκε την επανένωση της βιομηχανίας με τα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα και "απογείωση" της εταιρείας. Ταυτόχρονα ανακοίνωσε τη δημιουργία νέου μουσείου πολέμου στο Καλπάκι, που σε συνδυασμό με την ανάδειξη των πεδίων των μαχών του 1940 «θα οδηγήσουν στην αύξηση του τουρισμού στην περιοχή αλλά κυρίως θα υπενθυμίζουν στους επισκέπτες την ανδρεία και την θυσία των Ελλήνων όταν μάχονται για τα ιδανικά τους, αλλά και τα δεινά του πολέμου»[9].

Οι προμήθειες σε όπλα συνεχίζονται, με πιο κραυγαλέα την απόφαση του ΚΥΣΕΑ για την αναβάθμιση ανθυποβρυχιακών αεροπλάνων ετών 35[10]! Χαρακτηριστικά, έναμιση μόλις μήνα μετά τις εκλογές ο Καμμένος πήρε έγκριση από τον πρωθυπουργό και τα υπόλοιπα μέλη του Κυβερνητικού Συμβουλίου Εξωτερικών και Άμυνας, για συμφωνία με την αμερικανική εταιρεία Lockheed για εκσυγχρονισμό πολεμικών αεροσκαφών έναντι 500 εκ. δολαρίων. Το συγκεκριμμένο πρόγραμμα είχε προσπαθήσει επανειλημμένα να υλοποιήσει ο Δένδιας μέχρι και το παρα πέντε των εκλογών, σκοντάφτωντας σε αντιδράσεις νεοδημοκρατών, του υπουργείου οικονομικών και του βουλευτή Συριζα Θ. Δρίτσα, ο οποίος δήλωνε πως "Ο Συριζα δεν πρόκειται να δεχτεί τετελεσμένα από τη βεβιασμένη υπογραφή συμβάσεων"[11]. Προφανώς μια τέτοια συμφωνία -εν μέσω κρίσης και παραμονές εκλογών- από μια κυβέρνηση που στερείται κοινωνικής νομιμοποίησης, φαινόταν ακραία ακόμα και από τους ακραίους. Εκπληρώθηκε όμως άνετα και άμεσα από τον διάδοχό του στο υπουργείο Άμυνας. Σε διάστημα μόλις 48 ημερών από τις εκλογές, ο Καμμένος πήρε έγκριση από τον πρωθυπουργό, από όλα τα μέλη του ΚΥΣΕΑ, έπεισε το οικονομικό επιτελείο για την αναγκαιότητα υλοποίησης του προγράμματος τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο και εξασφάλισε κατά απόλυτη προτεραιότητα την προκαταβολή των 45 εκατ. δολαρίων για την αμερικανική εταιρεία. Πιθανά, λέμε εμείς οι κακεντεχείς, η αγωνία του Δρίτσα να αφορούσε στα δωράκια που ακολουθούν όποιον υπογράφει τέτοιου είδους συμβάσεις.

Στην απέναντι όχθη, στα εδάφη του εσωτερικού μιλιταρισμού τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά. Η στρατιωτικοποιημένη διαχείριση και υποτίμηση των μεταναστών. Ο Συριζα έχει αποδεχτεί πλήρως τον ρόλο της Ελλάδας σαν συνοριοφύλακα της Ευρώπης φρούριο και μάλιστα το χρησιμοποιεί σαν χαρτί διαπραγμάτευσης -όποτε τίθεται το ζήτημα των κονδυλίων-, απειλώντας οτι θα ανοίξει την κάνουλα του τζιχαντισμού προς την Ευρώπη. Στα πηγαδάκια της άτυπης συνάντησης των ΥπΕΞ της ΕΕ στη Ρίγα της Λετονίας ο Ν. Κοτζιάς προειδοποίησε με τρόπο που μόνο ένας ακροδεξιός θα μπορούσε: "Θα υπάρξουν εκατομμύρια μετανάστες και χιλιάδες τζιχαντιστές που θα έρθουν στην Ευρώπη, αν καταρρεύσει οικονομικά η Ελλάδα"[12]. Όλο και περισσότεροι κληρωτοί θα κάνουν την θητεία τους στον Έβρο, όπου ο φράχτης και η frontex τελειοποιούν το στρατοαστυνομικό έλεγχο και το φιλτράρισμα των μεταναστευτικών ροών και των προσφύγων που το ελληνικό κράτος και οι σύμμαχοι του έχουν δημιουργήσει. Την ίδια στιγμή που στρατός και λιμενόμπατσοι

7. http://www.tanea.gr/news/politics/article/5254140/stoltenmpergk-h-ellada-den-prepei-na-meiwsei-tis-amyntikes-ths-dapanes/
8. Το πρώτο μεγάλο deal για την αμυντική βιομηχανία: Ο Π.Καμμένος "έκλεισε" τα Mirage 2000-9 των ΗΑΕ, defencenet.gr, 22/02/15
9. http://www.agon.gr/news/117/ARTICLE/29651/2015-05-10.html
10. http://www.protothema.gr/politics/article/467377/krauges-kai-psithuroi-ston-suriza-gia-ta-500-ekat/
11. http://www.onalert.gr/stories/parmvasi-syriza-gia-ta-exoplistika-gia-ta-opoia-leei-oti-den-desmey-etai/40112
12. http://www.skai.gr/news/politics/article/276838/kotzias-ekat-metanastes-kai-hiliades-tzihadistes-stin-europi-an-katarreusei-i-ellada/

πνίγουν πρόσφυγες στο Αιγαίο, σκηνοθετούν το υποκριτικό σκηνικό της υποστήριξής τους και της περίθαλψης όσων επιβιώνουν στα νησιά και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε ένα απομονωμένο οικόπεδο στον Ελαιώνα, χωρίς ίχνος σκιάς, υπό διαρκή επιτήρηση και με "προδιαγραφές ασφάλειας και υγιεινής"[13], θα μεταφερθούν εκατοντάδες πρόσφυγες από το πεδίο του Άρεως. Το πρόβλημα της σκιάς, όμως, θα το λύσει ο ελληνικός στρατός στήνωντας τις τέντες...

Ποτέ δεν έπαψε η εκπαίδευση του στρατού για καταστολή εξεγέρσεων. Ούτε φυσικά σταμάτησε τις δραστηριότητες της η κακόφημη 71η αερομεταφερόμενη ταξιαρχία. Και πως θα μπορούσε άλλωστε, αφού ο στρατός προορίζεται να επέμβει οποτεδήποτε η μικρή του αδελφή - η ελληνική αστυνομία- τα βρίσκει σκούρα στο δρόμο. Όπως είχε αποκαλύψει ο επίτιμος αρχηγός ΓΕΝ Κοσμάς Χρηστίδης, 3 φορές στο πρόσφατο παρελθόν ζητήθηκε να κατέβει ο στρατός στους δρόμους[14]. Επειδή όμως στην Ελλάδα βρισκόμαστε, και το οικογενειακό πρότυπο είναι ισχυρό, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε τις σοβαρές προσπάθειες της αστυνομίας να μοιάσει στο μεγαλύτερο αδερφάκι της, το στρατό. Τα περίφημα τηλεκατευθυνόμενα μη επανδρωμένα αεροσκάφη drones, που υποτίθεται οτι θα μας σώσουν από τις πυρκαγιές, είναι πλέον στην κατοχή της ΕΛ.ΑΣ. Η αγορά τους είχε δρομολογηθεί μετά από συναντήσεις ελλήνων αξιωματικών με ισραηλινή εταιρία, κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του 2011. Η κύρια αποστολή αυτών των αεροσκαφών είναι προφανώς η επιτήρηση και παρακολούθηση στα πλαίσια της κατασταλτικής, αντιμεταναστευτικής και "αντιτρομοκρατικής" πολιτικής του ελληνικού κράτους.

Η ιδεολογική προπαγάνδα, για τη δημιουργία εθνικής συνείδησης, όχι απλά συνεχίζεται με τον προηγούμενο ρυθμό, αλλά αναβαθμίζεται. Το κυβερνών κόμμα, που στο αντιπολιτευτικό του παρελθόν χαρακτήριζε τις παρελάσεις ως αναχρονιστικό κατάλοιπο φασιστικής έμπνευσης, όχι απλά δεν τις κατήργησε, αλλά επανέφερε τα άρματα μάχης, τα οποία οι προκάτοχοι τους είχαν αποσύρει λόγω υφηλού κόστους καυσίμων μέσα στην περίοδο της κρίσης. Επιπλέον, η στρατιωτική παρέλαση της 25ης Μαρτίου 2015 στην Αθήνα απέκτησε μια νότα κιτς χουντογλεντιών με τις μπάντες του στρατού να παίζουν δημοτικά/παραδοσιακά τραγούδια και τους φαντάρους να κερνάνε εδέσματα τους χορευταράδες πατριώτες στην πλατεία Συντάγματος. Ο στρατός μελετά να εκδώσει βιβλία με προορισμό τα σχολεία, τα οποία θα αναδεικνύουν τα δίκαια του έθνους έναντι της Γερμανίας γύρω από το θέμα των πολεμικών αποζημιώσεων[15]. Επίσης, μιας και πιάσαμε τα δίκαια του έθνους, ο βουλευτής Πρεβέζης του Συριζα Κωνσταντίνος Μπάρκας, ως εκπρόσωπος του πρωθυπουργού, ανέλαβε να δώσει τον τόνο της συνέχειας και στα ζητήματα του "Βορειοηπειρωτικου Αγώνα". Σε έναν χαιρετισμό γεμάτο εθνολαγνεία, στην πρώτη προεκλογική συγκέντρωση του υποψήφιου δημάρχου Χιμάρας με το ΚΕΑΔ Διονύση-Φρέντη Μπελέρη, στις 20/5/15, μίλησε επανειλημμένα για τον "εθνικό αγώνα" και τις μάχες που πρέπει να δοθούν "για ένα κομμάτι του Ελληνισμού που οφείλουμε να το φέρουμε πιο κοντά μας" καθώς επίσης δήλωσε οτι "…για μας είναι ζήτημα αρχής όλοι οι Έλληνες να αντιμετωπίζονται το ίδιο"[16].

25/03/2015 η εξέδρα μιας αριστερής παρέλασης

Οι εξαγγελίες για ανασύσταση των ΜΟΜΑ, ως στρατιωτικά τμήματα μηχανικού για πολιτική χρήση "αξιοποιώντας" τη δωρεάν εργασία του φαντάρου, δεν έμειναν στα χαρτιά. Το Μάη εγκαινιάστηκε στο Λουτράκι, έδρα της Σχολής Μηχανικού του στρατού, η ΔΙΔΕΡΓΩΝ, η οποία ανέλαβε την πρώτη της "εργολαβία" τον Ιούλη στην Ικαρία για την επισκευή του δρόμου Καρκινάγρι - Μαγγανίτης[17]. Η τσάμπα εργασία που προσφέρει η υποχρεωτική θητεία αξιοποιείται ακόμα περαιτέρω και μαζικότερα, όχι με τους 15 μήνες της εναλλακτικής θητείας που παραμένει με τους ίδιους ακριβώς όρους, αλλά με σχεδιασμούς για χρήση στρατευμένων εκπαιδευτικών σε σχολεία και γιατρών που θα κάνουν το αγροτικό τους ως φαντάροι έναντι πιστοποιητικού προϋπηρεσίας. Αναλογιζόμενες τα παραπάνω σχέδια θεωρούμε ότι θα δημιουργήσουν μια νέα εποχή στο σύνολο των εργασιακών σχέσεων: απλά φανταστείτε την περίπτωση ενός συλλόγου δασκάλων να συζητά

13. http://www.rizospastis.gr/story.do?id=8541602
14. http://www.koutipandoras.gr/article/110844/treis-fores-zitithike-apo-strato-na-katevei-sto-dromo-apokalyptei-o-epitimos-arhigos
15. http://www.tanea.gr/news/greece/article/5218615/enhmerwsh-se-sxoleia-kai-strato-gia-germanikes-apozhmiwseis-meleta-h-kybernhsh/
16. http://www.pelasgoskoritsas.gr/2015/05/blog-post_11.html
17. http://www.onalert.gr/stories/epemvasi-stin-ikaria-apo-to-mixaniko/43763

το ενδεχόμενο απεργίας εμπεριέχοντας έναν κοντοκουρεμένο με επίσημη στρατιωτική στολή εξόδου και χαρτοφύλακα. Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει η δήλωση του Καμμένου στις 30/7/14 ότι εξετάζεται το ενδεχόμενο “όποιες γυναίκες το θελήσουν, να μπορούν να υπηρετήσουν σε εθελοντική βάση τις Ένοπλες Δυνάμεις, να λάβουν τη βασική εκπαίδευση, ώστε να μπορούν, σε περίπτωση που χρειαστεί, να αντιμετωπίσουν επάξια τον οποιοδήποτε κίνδυνο για την πατρίδα μας, και παράλληλα να στελεχώσουν υπηρεσίες που θα μπορέσουν να αποδεσμεύσουν άλλες δυνάμεις για την παραμεθόριο»[18].

Κλείνοντας αυτή τη σειρά παραδειγμάτων να αναφέρουμε οτι οι διώξεις από τους στρατοδίκες φυσικά και συνεχίζονται, με δίκες αρνητών και οικονομική καταστολή καθώς και με αστυνομικές εισβολές σε σπίτια ακόμα και χωρίς ένταλμα. Θα αναφέρουμε ενδεικτικά: Στην λαμπρή αυτή εποχή του Συριζα, την Τετάρτη 29/4/15 το πρωί, μπάτσοι εισέβαλαν στο πατρικό σπίτι του αρνητή στράτευσης Θάνου Νεδελκόπουλου στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας, αναζητώντας τον ακόμα και μέσα στα μπαούλα, λες και ο σύντροφος κρύφτηκε ποτέ του. Η αφορμή ήταν το ένταλμα σύλληψης που έχει εκδωθεί για το αδίκημα της ανυποταξίας[19]. Στις 14/05/15 ο αρνητής Μ. Τόλης δικάστηκε για 2η φορά, για το αδίκημα της ανυποταξίας και καταδικάστηκε από το στρατοδικείο Ιωαννίνων σε 10 μήνες με διετή αναστολή, δύο μήνες περισσότεροι από την ποινή που του είχε επιβάλλει το στρατοδικείο Ρουφ υπό την ακροδεξιά κυβέρνηση Σαμαρά[20]. Στις 16/6/15, το Αναθεωρητικό Δικαστήριο Αθηνών (στρατοδικείο 2ου βαθμού) επικύρωσε την ποινή των επίσης δέκα μηνών στον 48χρονο αντιρρησία συνείδησης Δημήτρη Σωτηρόπουλο. Στις 25/06/15 το τριμελές στρατοδικείο Αθηνών καταδίκασε πάλι τον σύντροφο αρνητή Δ. Χατζηβασιλειάδη σε δώδεκα και τέσσερις μήνες φυλάκιση, κατά συγχώνευση δεκατέσσερις, μετά τη δεύτερη και την τρίτη δίωξη για ανυποταξία, που συνεκδικάστηκαν. Ένα μήνα μετά, στις 28/07/15, η Διεύθυνση Στρατολογικής Υπηρεσίας Αθήνας του επέβαλε νεό πρόστιμο έξι χιλιάδων ευρώ, το οποίο είναι το τρίτο πρόστιμο στη σειρά. Στο ενδιάμεσο, στις 17/06/15, ο αρνητής Θ. Χατζηαγγέλου καταδικάστηκε σε 10 μήνες με 3ετή αναστολή. Τέλος, όσον αφορά την περίφημη εναλλακτική θητεία -που με τόση απορία μας ρωτάνε κάθε φορά οι στρατοδίκες γιατί δεν την επιλέγουμε- οι αιτήσεις πολλών αντιρρησιών συνείδησης συνεχίζουν να απορρίπτονται μετά από αρνητικές γνωμοδοτήσεις της επιτροπής ελέγχου του Υπουργείου Άμυνας.

Έτσι λοιπόν, στην εποχή του Συριζα, το ελληνικό κράτος, ο στρατός ως ο “σκληρός του πυρήνας” (κατά το ΣτΕ), η ανάμειξη μιλιταρισμού και κοινωνικού με πλώρη και ιδιαίτερη αιχμή τα εθνικά ζητήματα, η εσωτερική ομαλότητα που θα απελευθερώσει ακόμα περισσότερο την σχεδιαζόμενη επεκτατική εξωτερική πολιτική, όλα μα ολα, φυσικά και συνεχίζουν, φυσικά και εξελίσσονται ακάθεκτα.

18. http://www.efsyn.gr/arthro/skepseis-gia-ethelontries-gynaikes-ston-strato
19. xupolutotagma.squat.gr/2015/04/30/sxetika_me_thn_eisvoli_sto_spiti_olikou_arnhth_nedelkopoulou_29-04-15/
20. xupolutotagma.squat.gr/2015/05/27/enimerosi_2o_stratodikeio_m-tolh_14-05-2015/

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΝΗ

“Το διεθνές δίκαιο είναι το εθνικό συμφέρον εφοδιασμένο
με καλύτερο Στρατό, Ναυτικό και Αεροπορία”
Ιωάννης Μάζης, Γεωπολιτική: Η θεωρία και η πράξη, Παπαζήση, 2002

Για να καταλάβουμε την πολιτική του Συριζα γυρω από το μιλιταρισμό, αλλά και το μέλλον του, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα. Πρώτον, όταν μιλάμε για το Συριζα θα πρέπει να έχουμε υπόψιν ότι μιλάμε για την αριστερά του κράτους. Και όταν μιλάμε για αριστερά του κράτους δεν εννοούμε φυσικά από τη στιγμή που έγινε κυβέρνηση. Ο Συριζα , όπως και το ΚΚΕ, είναι κομμάτι του κράτους εδώ και δεκαετίες, με πλούσιο βιογραφικό στη διατήρηση της αστικής ομαλότητας, της μεσολάβησης των ταξικών αντιθέσεων, αλλά και της αφομοίωσης των αγώνων. Δεύτερο, αν θεωρούμε το κράτος ως το συλλογικό όργανο της αστικής τάξης είναι μεγάλο λάθος να ταυτίζουμε απόλυτα ένα κράτος με την κυβέρνησή του. Τα σύγχρονα κράτη, και όχι μόνο στην Ελλάδα φυσικά, έχουν θεσμούς, στοχεύσεις, επιδιώξεις και στρατηγικές με ιστορική συνέχεια. Επειδή όμως εδώ το θέμα μας είναι ο μιλιταρισμός στην εποχή του Συριζα θα πρέπει να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Παρόλο που ο ελληνικός καπιταλισμός τραβάει τα ζόρια του την τελευταία πενταετία, από πολύ νωρίς φάνηκε ότι το ελληνικό κράτος, στην προσπάθεια του να βγει από τη θέση στην οποία έχει περιέλθει, θα παίξει λυσσασμένα το χαρτί της γεωστρατηγικής θέσης. Ο Marc Chandler σε άρθρο του στους Financial Times στις 20/02/15, επιχειρηματολογώντας υπέρ της “τεράστιας γεωπολιτικής σημασίας της Ελλάδας”, δε θα μπορούσε να το θέσει καλύτερα: “η χώρα δεν αμείβεται επαρκώς για την πολύτιμη συμβολή της στην κοινή άμυνα της Ευρώπης”.[1] Έτσι, τα πέντε έτη που πέρασαν, όροι όπως γεωπολιτική, γεωστρατηγική, ΑΟΖ, αγωγοί φυσικού αερίου -και οι διάφοροι γκουρού επί όλων αυτών-, κατακλύζουν εφημερίδες, κανάλια και ραδιόφωνα και έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι κάπου εκεί βρίσκεται το κλειδί για να βγούμε από την υποτίμηση που μας έχουν επιβάλλει τα αφεντικά. Θα προσπαθήσουμε σε πρώτη φάση να αναδείξουμε στον περιορισμένο χώρο ενός εισηγητικού κειμένου τις βασικές γραμμές της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Για το σκοπό μας θα χρησιμοποιήσουμε το παράδειγμα της ΑΟΖ και τις κινήσεις γύρω από την οριοθέτησή της τα τελευταία χρόνια, επισημαίνοντας πως το Δίκαιο της Θάλασσας ήδη από το 1982 κάνει λόγο για υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, ενώ το ελληνικό κοινό εκπαιδεύτηκε στο δεύτερο όρο μόλις το 2010.

1. http://www.euro2day.gr/ftcom_gr/article-ft-gr/1305921/paramonh-ths-elladas-sto-evro-axia-anek-timhth.html

Ο παραπάνω χάρτης παρουσιάζεται από το ελληνικό κράτος ως ο χάρτης της ελληνικής ΑΟΖ. Όπως παρατηρεί κάποιος, με την πρώτη ματιά, η Ελλάδα με όχημα την ΑΟΖ έχει βάλει στο μάτι σχεδόν όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Η αναβίωση αυτή της μεγάλης ιδέας, που πιθανά θα ζήλευε ακόμα και ο Κωλέττης, προσκρούει στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις άλλων γειτονικών κρατών. Τα βασικά σημεία τριβής είναι τα Διαπόντια Νησιά στα σύνορα με την Αλβανία, η Γαύδος στα σύνορα με τη Λιβύη και το -θρυλικό πια- Καστελόριζο στα σύνορα με την Τουρκία.

«Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο μόνος τρόπος για να υπάρχει επαφή της ΑΟΖ της Ελλάδας με την ΑΟΖ της Κύπρου, είναι να έχει όχι μόνο το Καστελόριζο μια οικονομική δραστηριότητα αλλά και η Στρογγύλη[...]Το Καστελόριζο αποκτά έτσι την αξία σε μέγεθος της Πελοποννήσου, πράγμα το οποίο διαμορφώνει την άποψή μας για το θέμα. Διότι ακόμα και για τον λιγότερο πατριώτη, άλλο είναι να χάσει το Καστελόριζο και άλλο την Πελοπόννησο. Ενώ στην πραγματικότητα, όπως το δείχνει η Χάρτα της ΑΟΖ, είναι το ίδιο» (Νίκος Λυγερός, «Ελληνική ΑΟΖ», περ. «Στρατηγική», 3.2012, σσ. 95-6)

Το Καστελόριζο είναι το σημείο κλειδί για την ελληνική εξωτερική πολιτική, γιατί εκτός από το ότι προσδίδει στην Ελλάδα μία τεράστια περιοχή με πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα, ακόμη και σε ότι αφορά στην αλιεία, δίνει και τη δυνατότητα στην ΑΟΖ της να συνορεύει με αυτή της Κύπρου[2]. Τα τελευταία χρόνια τα ελληνικά αφεντικά έχουν αντιληφθεί τις τεράστιας σημασίας αλλαγές στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου. Έτσι, η Ελλάδα από τη μία συμμετέχει σε όλους τους πολέμους της περιοχής με οποιοδήποτε τρόπο μπορεί, από το Αφγανιστάν και το Ιράκ, μέχρι τη Λιβύη και τη Συρία, και από την άλλη προσπαθεί με νύχια και με δόντια να αποτελέσει μέρος ενός διεθνούς μπλοκ που θα της εξασφαλίσει τις παράλογες απαιτήσεις της στο Αιγαίο. Το χαρακτηριστικότερο τέτοιο παράδειγμα είναι η συνεργασία με το Ισραήλ. Η αλλαγή των σχέσεων μεταξύ Τουρκίας, Αμερικής και Ισραήλ, ειδικά μετά το 2003 και την εισβολή στο Ιράκ, αποτέλεσε ιστορική ευκαιρία για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό. Η δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται το Ισραήλ την τελευταία δεκαετία το έχει αναγκάσει σε αναζήτηση νέων συμμαχιών. Σ' αυτό το πλαίσιο, οι ασκήσεις μεταξύ Ελλάδας και Ισραήλ, τα τελευταία χρόνια, δίνουν και παίρνουν, ενώ το Ισραήλ είναι η μόνη χώρα που αναγνωρίζει ελληνική ΑΟΖ στο Καστελόριζο[3]. Η Ελλάδα παίζοντας το χαρτί της σχέσης Αθήνας – Λευκωσίας, αλλά και εκμεταλλευόμενη με οποιοδήποτε τρόπο τα γεγονότα που αλλάζουν το status quo της Ανατολικής Μεσογείου (mavi marmara, αραβικές εξεγέρσεις, έρευνες barbaros στην Κύπρο) προσπαθεί να ισχυροποιεί τη θέση της. Ένα δείγμα για το πως σκέφτεται η ελληνική αστική τάξη και τα τσιράκια της θα μπορούσαμε να δούμε σε ένα άρθρο του γνωστού φασίστα Φ. Κρανιδιώτη με τίτλο "η Ελλάδα δεν είναι η κατσίκα του γείτονα"[4]:

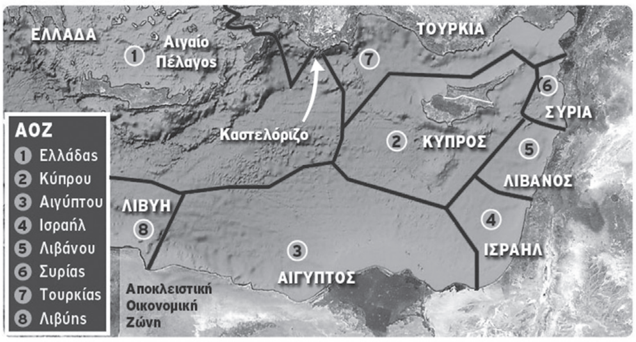
"Είναι σημαντικότερο από ποτέ, με βάση δύο όπλα, ήτοι τα ενεργειακά κοιτάσματα και τη νέα σχέση Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ, να πείσουμε τις ΗΠΑ να γίνουν ο τέταρτος ουσιώδης εταίρος σε μια νέα γεωπολιτική διευθέτηση στην ανατολική Μεσόγειο, αναβαθμίζοντας τη θέση μας. Αυτό προϋποθέτει ενότητα, σταθερότητα και πειστικά επιχειρήματα, έχοντας επίγνωση του πού βρισκόμαστε. Είμαστε μια ευρωπαϊκή χώρα, μέλος της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, μια σταθερή δημοκρατία, η απόληξη του άξονα επιβίωσης του Ισραήλ: Τελ Αβίβ - Λευκωσία – Αθήνα. […] Ας συμμετάσχουμε ενεργητικά στις συμμαχίες μας, υποδεικνύοντας τα κοινά συμφέροντα, πείθοντας γι' αυτά με ρεαλισμό και αποκομίζοντας τα μεγαλύτερα δυνατά οφέλη για τον Ελληνισμό, από τον Γενούσο ποταμό και την Ορεστιάδα, ως την Καρπασία. "

Αυτή είναι η αναβίωση της Μεγάλης Ιδέας για τα ελληνικά αφεντικά, από το Γενούσο ποταμό (νότια Αλβανία) ως την Καρπασία (Β. Κύπρος). Γιατί η Ελλάδα μπορεί να μην είναι η κατσίκα του γείτονα, αλλά η κατσίκα του γείτονα είναι σίγουρα ελληνική. Όσο για τα ενεργειακά κοιτάσματα για τα οποία μιλάει ο κατσικογαμιδιώτης αυτά σε μεγάλο βαθμό είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση. Δεν είναι λίγοι οι υπάλληλοι των αφεντικών, μάλιστα, που κατα καιρούς έχουν σκίσει τα ρούχα τους λέγοντας πως αυτά είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Κλασσικό παράδειγμα αποτελεί ο καθηγητής Γεωχημείας του ΕΚΠΑ Παναγιώτης Μητρόπουλος, ο οποίος το 2008 στη διάλεξη του εαρινού εξαμήνου "Ορυκτές πρώτες ύλες - Οργανικές ενώσεις - Πετρέλαιο" δήλωνε κατηγορηματικά: "Δεν υπάρχουν πετρέλαια στον ελλαδικό χώρο! Ας είμαστε σοβαροί. Όσοι

2. Το Καστελόριζο επιχειρήθηκε να αξιοποιηθεί προς όφελος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής για τελευταία φορά -πριν το 2010- μετά το στραπάτσο των Ιμίων το 1996. Αμέσως μετά, το ραδιόφωνο του ΣΚΑΙ -κατ' εξοχήν φωνή της ελληνικής αστικής τάξης- έστησε άρον-άρον το ράδιο Καστελόριζο και για μια περίοδο έβγαζε εκπομπές από εκεί. Το σχέδιο εγκαταλήφθηκε σχετικά σύντομα.
3. http://www.defencenet.gr/defence/o/16837
4. http://www.dimokratianews.gr/content/18094/%CE%B7-%CE%B5%CE%BB%CE%BB%CE%AC%CE%B4%CE%B1-%CE%B4%CE%B5%CE%BD-%CE%B5%CE%AF%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%BA%CE%B1%CF%84%CF%83%CE%AF%CE%BA%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B3%CE%B5%CE%AF%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B1

λένε το αντίθετο δεν είναι επιστήμονες, είναι τσαρλατάνοι”[5]. Βέβαια, όταν από το 2010 ανέλαβε τη διεύθυνση του ΙΓΜΕ, ο ίδιος άνθρωπος βάλθηκε να μας πείσει ότι... θα κολυμπήσουμε στους υδρογονάνθρακες. Στην περιοχή της Κύπρου, ειδικά, τα πρώτα αποτελέσματα είναι αποκαρδιωτικά, αφού στα τεμάχια «Αμαθούσα» και «Ονασαγόρας» δεν εντοπίστηκαν εκμεταλλεύσιμες ποσότητες φυσικού αερίου[6]. Ο ίδιος ο πρώην πρωθυπουργός Α. Σαμαράς μίλαγε για κέρδη 150 δις ευρώ από τα κοιτάσματα στη δυτική Ελλάδα, ενώ ο βασικός μισθός είχε φτάσει πολύ κάτω από τα όρια της επιβίωσης. Από την άλλη όμως υπάρχει το παιχνίδι των αγωγών, όπου μερικά μίλια ΑΟΖ παραπάνω μπορεί να είναι καθοριστικής σημασίας. Το θέμα, βέβαια, είναι πως τα ελληνικά αφεντικά γνωρίζουν ότι το Καστελόριζο δε δικαιούται την ΑΟΖ που του αποδίδουν. Γνωρίζουν, επίσης, ότι περιπτώσεις τόσο πολυσύνθετες όσο Ελλάδας- Τουρκίας, όπου δεν υπάρχουν ελεύθερα 200 ναυτικά μίλια να τις χωρίζουν και με ένα κάρο νησάκια και βραχάκια δεν μπορεί παρά να πάει σε διεθνή διαιτησία. Μέχρι τώρα σε καμία αντίστοιχη περίπτωση στο Διεθνές Δικαστήριο δεν κέρδισε η χώρα της οποίας η θέση προσομοίαζε με της Ελλάδας (βλέπε περιπτώσεις Ουκρανία- Ρουμανία, Νικαράγουα -Κολομβία, Γαλλία- Καναδάς). Άρα η οδός που πρέπει να ακολουθήσει το ελληνικό κράτος οφείλει να είναι πλάγια.

ΑΟΖ: ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

ΑΟΖ: ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

Περνάμε στα παραδείγματα της Γαύδου και των Διαπόντιων Νήσων βορείως της Κέρκυρας (Ερείκουσα, Μαθράκι, Οθωνοί). Η Ελλάδα γνωρίζοντας το παράλογο των απαιτήσεών της στο Καστελόριζο προσπαθεί να πετύχει η συμφωνία οριοθέτησης ΑΟΖ με τη Λιβύη να περιλαμαμβάνει τη Γαύδο ως νοτιότερο άκρο, απ’ όπου θα ξεκινάνε οι μετρήσεις, ώστε αυτό να αποτελεί προηγούμενο στη συμφωνία με την Τουρκία. Αντίστοιχη είναι και η διένεξη με την Αλβανία. Το 2009 υπογράφτηκε από την υπεξ Μπακογιάννη και τον πρωθυπουργό της Αλβανίας Μπερίσα συμφωνία για την ΑΟΖ μεταξύ των δυο χωρών. Τη συμφωνία όμως έκρινε άκυρη το συνταγματικό δικαστήριο της χώρας μετά από προσφυγή της αντιπολίτευσης. Η βασική επιχειρηματολογία ήταν πως η συμφωνία ευνοούσε υπερβολικά πολύ την Ελλάδα. Για τα ελληνικά αφεντικά ήταν επίσης μια καλή ευκαιρία να δείξουν τις προθέσεις τους, ώστε να υπάρχει προηγούμενο για τις διαπραγματεύσεις με την Τουρκία. Η Ελλάδα, μάλιστα, συμπεριφέρθηκε με περίσσιο τσαμπουκά και έκανε έρευνες στη θαλάσσια περιοχή, παρά τη μη ύπαρξη συμφωνίας[7], αφήνοντας να εννοηθεί πως σε αντίστοιχη μελλοντική περίπτωση μπορεί να λειτουργήσει μονομερώς. Εδώ, βέβαια, το ζήτημα αποκτά ιδιαίτερη σημασία, διότι ένας μελλοντικός υποθαλάσσιος αγωγός μεταφοράς στην Αδριατική, για λίγα μίλια ΑΟΖ, μπορεί είτε να περιλαμβάνει είτε να μην περιλαμβάνει καθόλου τη μία ή την άλλη χώρα.

Περιγράψαμε πολύ συνοπτικά κάποιες από τις βασικές γραμμές της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Για το σκοπό μας χρησιμοποιήσαμε το παράδειγμα της ΑΟΖ, γιατί κατά την αποψή μας θα παίξει μεγάλο ρόλο στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό του μέλλοντος. Το στηρίζουμε αυτό διότι πιστεύουμε πως η ΑΟΖ είναι το όχημα των ελληνικών αφεντικών ώστε να επεκτείνουν σε πολύ μεγάλο βαθμό τα συνορά τους. Η επιθετική πολιτική του ελληνικού κράτους στο ζήτημα ταιριάζει γάντι με τις ιστορικές επεκτατικές του βλέψεις. Πάγια θέση μας, επίσης, είναι ότι σαν προλετάριοι δεν έχουμε κανένα λόγο να σκοτωνόμαστε για τα συμφέροντα των δυναστών μας, στην πραγματικότητα υποστηρίζουμε το ακριβώς αντίθετο. Με αυτή την έννοια, όποιον προσπαθεί να μας μαντρώσει στον εθνικό κορμό, αλλά και να μας πείσει να το βουλώνουμε για τα εθνικά δίκαια, δεν μπορούμε παρά να τον αντιμετωπίζουμε εχθρικά.

---

5. Παρατίθεται ως μαρτυρία δευτεροετή φοιτητή στο περιοδικό Jurassic, research collective, τ.04, 03/15, jurassiccollective.wordpress.com
6. https://left.gr/news/kypros-oyte-kai-stin-amathoysa-entopistikan-ekmetalleysima-koitasmata-fysikoy-aerioy
7. http://www.kathimerini.gr/482307/article/epikairothta/politikh/sto-ionio-estiasthkan-oi-ereynes-ths-pgs-gia-ydrogonan8rakes

Φτάνοντας στο προκείμενο, καλούμε τον οποιονδήποτε να μας δείξει τις διαφορετικές θέσεις του Συριζα πάνω στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Όχι σήμερα μόνο που είναι κυβέρνηση, αλλά και αρκετά χρόνια πριν. Οφείλουμε εδώ να υπενθυμίσουμε την εκδήλωση που διοργάνωσε ο Συριζα στις 12/02/14 και στην οποία παρουσίασε τις επίσημες θέσεις του σχετικά με τις ένοπλες δυνάμεις. Η παρουσία του Κ. Ήσυχου και του Θ. Δρίτσα δεν προκαλούν καμιά εντύπωση. Όμως, ως δεύτερος εισηγητής και μέλος της Επιτροπής Άμυνας του κόμματος που συνέγραψε τις θέσεις εμφανίστηκε ο γνωστός και μη εξαιρετέος ακροδεξιός Κ. Γρίβας, ο οποίος διδάσκει στις σχολές του Στρατού σαν αμυντικός αναλυτής και διδάκτορας γεωπολιτικής. Όπως μας υπενθύμισε ο Δ. Ψαρράς στην Εφημερίδα των Συντακτών[8], ο Κ. Γρίβας έχει δώσει συνεντεύξεις στα φασιστικά έντυπα "Στόχος", "Ελεύθερος Κόσμος", "Patria", ενώ οι απόψεις και τα βιβλία του απέχουν παρασάγγας από το να χαρακτηριστούν διεθνιστικά. Έχοντας λοιπόν υπόψιν τα παραπάνω θα παραθέσουμε κάποια λίγα αποσπάσματα από τις κατά καιρους διατυπωμένες θέσεις κορυφαίων στελεχών του Συριζα. Θα ξεκινήσουμε με τον ίδιο τον αρχηγό του και μάλιστα σε ομιλία του στη βουλή στις 24/01/2011, όπως καταγράφηκε στο ρεπορτάζ της Αυγης της επόμενης ημέρας, με υπότιτλο "τι δεν κάνει η Ελλάδα για τις ΑΟΖ"[9]:

«Ο ελληνικός εμπορικός στόλος είναι αυτός με τη μεγαλύτερη αξία, 106 δισεκ δολάρια σύμφωνα με το VesselsValue.com, αντιπροσωπεύοντας το 19% των τάνκερ της υφηλίου [...] Οι έλληνες εφοπλιστές ελέγχουν το 23% του παγκόσμιου στόλου μεταφοράς χύδην φορτίου, παρόλο που η χώρα τους αντιπροσωπεύει λιγότερο από 0,4 % της παγκόσμιας οικονομίας.»
bloomberg.com, 09/03/2015

Άραγε, βγαίνοντας από τα στενά του Σουέζ, ποιά νερά θα διαπλέουν τα ελληνικά τάνκερ; Θάλασσες ελληνικές ή τουρκικές; Ποιος θα φροντίσει για ολα αυτά; Άντε ντε;

...Για τις ΑΟΖ ο πρόεδρος της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ ανέφερε οτι η Ελλάδα δεν κάνει τίποτα για την ΑΟΖ του Καστελόριζου... αλλά άφησε μια τρίτη χώρα να την αναγνωρίσει πρώτη! [σ.σ.: προφανώς αυτή η "τρίτη χώρα" είναι το ισραήλ, που "αναγνώρισε" κάτι θετικό - κατά τον πρόεδρο της κ.ο....] Πέντε ζητήματα έθεσε ο Αλ. Τσίπρας:
- Γιατί η Τουρκία επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα και οριοθετεί ΑΟΖ στη Μαύρη Θάλασσα και η Ελλάδα δεν το κάνει στο Ιόνιο;
- Γιατί η Αλβανία ακυρώνει την συμφωνία καθορισμού της ΑΟΖ που υπέγραψε με την Ελλάδα; Ο Αλ. Τσίπρας υπενθύμισε ότι ο Γ. Παπαντρέου δεν αντέδρασε, δεν έφερε τη συμφωνία στη Βουλή, συνέχισε να ανεβαίνει στα προεκλογικά μπαλκόνια με τον πρόεδρο των σοσιαλιστών Έντι Ράμα (ο οποίος στήριξε την προσφυγή στο συνταγματικό δικαστήριο της Αλβανίας) και σήμερα η Αλβανία συνεχίζει απρόσκοπτα την πορεία της στην Ε.Ε., αν και αποσύρθηκε από τη συμφωνία για την ΑΟΖ...
- Γιατί δεν προχωράμε στον καθορισμό ΑΟΖ με τη Λιβύη, που να συμπεριλαμβάνει τα δικαιώματα της Γαύδου; "Τι κάνετε όταν πηγαίνετε στην Τρίπολη και συναντιέστε με τον Μουαμάρ Καντάφι;" αναρωτήθηκε.
- Γιατί δεν ακολουθεί το παράδειγμα της Κύπρου; "Έχετε βγάλει κάποια συμπεράσματα, έχει διδαχθεί κάτι η ελληνική εξωτερική πολτική από τη μεθοδική προσπάθεια της κυπριακής κυβέρνησης σε αυτά τα ζητήματα; Αν ναι, τότε πηγαίνετε μέχρι τη Λευκωσία, να συνεννοηθείτε με την κυπριακή κυβέρνηση".
- Γιατί δεν προχωρά σε ισόρροπη μείωση εξοπλισμών.

Κώστας Ήσυχος, αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Άμυνας, που το 2013 εκτελούσε χρέη υπευθύνου εξωτερικής πολιτικής και άμυνας του Συριζα, έγραφε στο blog της Αριστερής παρέμβασης στις 22/02/2013[10]:

Η Τουρκία όμως, σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, δεν διαθέτει ΑΟΖ στη θαλάσσια αυτή περιοχή και τούτο γιατί παρεμβάλλεται το Καστελόριζο. Το Καστελόριζο διαθέτει σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο και χωρικά ύδατα και υφαλοκρηπίδα και επομένως και ΑΟΖ, η οποία εφάπτεται με αυτήν τηςΑιγύπτου και της Κύπρου (όταν βεβαίως η Αθήνα αποφασίσει να οριοθετήσει την ΑΟΖ της, αφού θα έχει πρώτα καταλήξει σε συμφωνία με τις γειτονικές χώρες). Αμφίβολη επίσης η διαδικασία του διεθνούς δικαστηρίου της Χάγης, (αφού υπάρχουν αρνητικά παράδειγμα σε λογικές «διασταλτικών ερμηνειών»), λαμβάνεται υπόψη η γειτνίαση (περιπτώσεις Γαλλίας – Καναδά και το νησί St. Pierre Michelon, το οποίο είναι Γαλλική κτήση, αλλά δικαιώθηκε ο Καναδάς στην περίπτωση ΑΟΖ και στα δικαιώματα αλιείας ανάμεσα σε άλλα).

Τα "αγια εθνικά θέματα" είναι το σημείο όπου οι αχνές γραμμές μεταξύ της δεξιάς και της αριστεράς της πατρίδας χάνονται, όπου τελειώνουν τα παιχνίδια. Εκεί, όποιος τολμήσει να ορθώσει αρνήσεις είναι τουλάχιστον ιερόσυλος. Έτσι, παρακολουθούμε τον πρόεδρο του Συριζα και σημερινό πρωθυπουργό να ορίεται γιατί η Ελλάδα δεν κάνει τίποτα για τις ΑΟΖ. Και τι δεν κάνει; Δεν οριοθετεί, για παράδειγμα, ΑΟΖ στο Ιόνιο. Ή εφόσον το κάνει σε βάρος μίας γειτονικής χώρας και η χώρα

8. Ενας «Στρατηλάτης» στην Αριστερά, http://archive.efsyn.gr/?p=175135
9. Παρατίθεται στο http://www.sarajevomag.gr/entipa/teuhos_48/i48_p18_eez.html
10. https://aristeriparemvasi.wordpress.com/2013/02/24/%CE%B1%CE%BF%CE%B6-%CE%BD%CE%AD%CE%BF%CE%B9-%CE%B5%CE%BD%CE%B5%CF%81%CE%B3%CE%B5%CE%B9%CE%B1%CE%BA%CE%BF%CE%AF-%CE%B4%CF%81%CF%8C%CE%BC%CE%BF%CE%B9-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%84/

αυτή το αρνείται, γιατί δεν της βάζουμε εμπόδια στην ενταξή της στην ΕΕ; Εδώ μιλάμε για την επιτομή του διεθνισμού. Από την άλλη, ο σημερινός αναπληρωτής υπουργός εθνικής άμυνας, δύο χρόνια πριν μας ενημέρωνε κι αυτός με τη σειρά του ότι η Τουρκία δεν έχει ΑΟΖ, αλλά δεν πρέπει να προσφύγουμε στο Διεθνές Δικαστήριο, γιατί θα χάσουμε ! Όπως η Γαλλία. Η Γαλλία, για την ιστορία, διεκδικούσε για ένα νησιωτικό σύμπλεγμα 210 τ. χιλ, μια καρφίτσα δηλαδή, ΑΟΖ έκτασης 50.000 τ. χιλ και μάλιστα στην αυλή του Καναδά. Και φυσικά δε δικαιώθηκε.

Πιστός, λοιπόν, ο Συριζα στις ιμπεριαλιστικές βλέψεις του ελληνικού κράτους και αφού διακύρηξε σε όλους τους τόνους ότι το κράτος θα έχει συνέχεια, βάζει κι αυτός με τη σειρά του το δικό του εθνικιστικό λίθο. Βάζει τα δυνατά του να δημιουργήσει θερμό επεισόδιο με την Τουρκία στέλνοντας τον Καμμένο να πετάει στεφάνια στα Ίμια, προτείνει νατοική βάση στην Κάρπαθο, συνεχίζει τη συνεργασία με το Ισραήλ και τη χούντα της Αιγύπτου, στέλνει τους βουλευτές του σε εκδηλώσεις στήριξης στους αγώνες των Βορειοηπειρωτών και εξαγγέλει περισσότερο στρατό στα Ελληνοαλβανικά σύνορα. Η αριστερά της φιλίας, των λαών και της ειρήνης. Γιατί είναι καλός ο αντιιμπεριαλισμός, αλλά όχι όταν πρόκειται για το δικό μας οικόπεδο. Όλα κι όλα.

31/01/2015 ο Καμμένος σε ελικόπτερο πάνω από τα Ίμια

Σε γενικές γραμμές θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσοι/ες στηρίξαν τις ελπίδες τους στο Συριζα -και δεν ήμαστε από αυτούς- είτε σαν διεθνιστική είτε σαν αντιφασιστική ή ότι άλλο δύναμη, θα πρέπει να απαλλαγούν απο τις αυταπάτες τους. Στο κάτω κάτω πια δεν υπάρχει και το περιθώριο. Για το αντιμιλιταριστικό κίνημα κανένα καλό νέο δε βγήκε από αυτή την ιστορία. Τα πράγματα είναι όπως τα αφήσαμε και πριν το Συριζα. Χωρίς ανεπτυγμένη ταξική πάλη, χωρίς διεθνισμό, χωρίς οργανωμένο αντιμιλιταρισμό των από κάτω, κάνενα κόμμα των αφεντικών δεν πρόκειται να μας επιφυλάξει κάτι καλύτερο από κρέας στα κανόνια του ενδοκαπιταλιστικού τους ανταγωνισμού.

ΟΙ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ, Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥΣ

Τα παραδείγματα που αναφέραμε παραπάνω πιστεύουμε πως τεκμηριώνουν επαρκώς τις διαχρονικές κρατικές προσπάθειες -ακόμα και τώρα, με τους πρώτη-φορά-αριστερά μηχανοδηγούς- στα πλαίσια του τρίπτυχου εθνική ενότητα/μιλιταρισμός/επεκτατισμός. Είναι τα 3 σκαλοπάτια από τα οποία θα πρέπει να διέλθει κάθε κατακτητική προσπάθεια των ταξικών μας εχθρών, εάν θέλουν να έχουν σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας στην αρένα του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, εάν θέλουν νίκες στα πεδία των μαχών.

Ξέρουμε πολύ καλά πως οι ανταγωνισμοί αυτοί ουδεμία σχέση έχουν με τα δικά μας συμφέροντα. Από τη στιγμή που δεν είμαστε ένας μελετητικός όμιλος, αλλά πολιτικοποιημένοι προλετάριοι με σαφή αντιμιλιταριστική ανάλυση, γίνεται αντιληπτό πως όσο σημαντικό είναι να αναδεικνύουμε τις μεθοδεύσεις και τις πρακτικές των ταξικών μας εχθρών στη γεωπολιτική σκακιέρα, άλλο τόσο σημαντικό είναι να περνάμε στο επόμενο στάδιο, δηλαδή στην ανοιχτή αντιπαράθεση με αυτούς τους σχεδιασμούς, στην προσπάθεια αποσώβησης της πολεμικής αναμέτρησης.

Πρώτο και απαραίτητο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι η ολική άρνηση στράτευσης. Κανένα κορμί, κανένα μυαλό, καμιά δεκάρα, καμιά ώρα δε θα πρέπει να προσφέρεται στην υπηρεσία των ταξικών μας εχθρών. Οφείλουμε εμείς οι ίδιοι να στραγγίξουμε τη δεξαμενή καυσίμου με την οποία κινείται η πολεμική μηχανή. Θα πρέπει η στρατολόγηση να αποτυγχάνει να πιάσει τα νούμερα που ονειρεύονται οι επιτελάρχες, ώσπου να καταστεί σαφές πως πρέπει οι ίδιοι να ματώσουν για τα συμφέροντα τους. Δημόσια και συλλογικά σηκώνουμε το βάρος των επιλογών μας, προτρέποντας με τη στάση μας και άλλους να αρνηθούν. Διαδίδουμε το μήνυμα στα ταξικά μας αδέρφια σε κάθε γωνιά της γης, οργανωνόμαστε και συντονιζόμαστε.

Οργανώνουμε τον Πόλεμο κατά του Πολέμου
Η συλλογικοποίηση των αρνήσεων μας θα είναι ο επίλογος των ταξικών μας εχθρών

το κράτος έχει συνέχεια!

20/10/14, Υπουργείο Άμυνας, Αρχηγός Αντιπολίτευσης Τσίπρας, Αρχηγός ΓΕΕΘΑ Κωσταράκος, πρ.Αρχηγός ΓΕΣ Φραγκούλης

8/11/14, Κάιρο, Πρόεδρος Κύπρου Αναστασιάδης, Δικτάτορας Αιγύπτου Αλ Σίσι, Πρωθυπουργός Ελλάδας Σαμαράς

29/04/15, Λευκωσία, Πρόεδρος Κύπρου Αναστασιάδης, Δικτάτορας Αιγύπτου Αλ Σίσι, Πρωθυπουργός Ελλάδας Τσίπρας

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης